

FINNBOGA SAGA RAMMA

FINNBOGA SAGA RAMMA

 SAGA
EGMONT

Óþekktur

Finnboga saga ramma

SAGA Egmont

Finnboga saga ramma

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1997, 2020 Óþekktur and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726225532

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

1. kafli

Ásbjörn hét maður. Hann var kallaður dettiás. Hann var Gunnbjarnarson Ingjaldssonar. Mikill maður var hann og sterkur og vænn að álitu. Hann bjó í Flateyjardal á bæ þeim er heitir á Eyri. Ásbjörn var kvæntur maður og átti Þorgerði systur Þorgeirs Ljósveitningagoða. Hún var kvenna vænst og skörungur mikill. Var þá ríki Þorgeirs bróður hennar sem mest og sona hans. Ásbjörn var norrænn að ætt og hinna ágætustu manna. Hann hafði stokkið út hingað fyrir valdsmönnum og þoldi eigi þeirra ójafnað og endemi sem margur annar gildur maður. Ásbjörn hafði goðorð um Flateyjardal og upp til móts við Þorgeir mág sinn.

Brettingur hét maður. Hann bjó á Brettingsstöðum í Flateyjardal. Hann átti þá konu er Þóra hét.

Þeirra son hét Þorsteinn, annar Grímur, þriðji Sigurður.

Maður hét Ingi. Hann bjó að Jökulsá í dalnum. Sigríður hét kona hans. Þau áttu tvo sonu. Hét annar Þórir en annar Grímur. Þessir voru allefnilegir og gervilegir menn og hraustra manna. Var Ásbjörn landnámsmaður og svo þeir er fyrr voru nefndir.

Ásbjörn átti dóttur er Þórný hét. Hennar bað Austmaður sá er Skíði hét. Ásbjörn vildi eigi gifta hana. Þá er Ásbjörn var riðinn til þings um sumarið hafði Skíði tekið í brott meyna með ráði Þorgerðar móður hennar. Hann flutti hana til Noregs og gerði þar brullaup til hennar. Var hann mikilhæfur maður og átti frændur ágæta og hina bestu kosti. En þá er Ásbjörn kom heim af þingi varð hann reiður mjög að mærin var brott tekin, bæði Þorgerði og

Austmanninum. Var hann fályndur og fastlyndur og hinn mesti ólundarmaður ef hann yrði reiður.

2. kafli

Nú líða nokkur misseri frá því og eitthvert sinn reið Ásbjörn til þings með menn sína.

Þá mælti hann til Þorgerðar: "Nú ætla eg til þings ríða eftir vanda en eg veit að þú ert með barni og mjög framað. Nú hvort sem það er þá skal eigi upp ala heldur skal bera út þetta barn."

Hún sagði að hann mundi það eigi gera "svo vitur og ríkur sem þú ert því að þetta væri hið óheyrilegasta bragð þó að fátækur maður gerði en nú allra helst er yður skortir ekki góss."

Ásbjörn segir: "Það var mér þá í hug er þú fékkst í hendur Skíða austmanni Þórnýju dóttur okkra utan mína vitand að eg skyldi eigi fleiri börn upp ala til þess að þú gæfir í brott fyrir utan minn vilja. Og ef þú gerir eigi eftir því sem eg segi muntu missmíði á sjá og allir þeir er af mínu boði bregða eða eigi sem eg vil vera láta."

Síðan reið hann til þings. Litlu síðar fæðir Þorgerður sveinbarn. Það var mikið og þriflegt og fagurt mjög. Allir lofuðu það, þeir er sáu, bæði konur og karlar. Nú þótt Þorgerði þætti barnið fagurt og ynni mikið þá vildi hún þó láta út bera því að hún vissi lyndi Ásbjarnar bónda síns að eigi mundi vel duga utan hann réði. Síðan fékk hún menn til að bera út barnið og búa um sem vandi var á. Þessir menn báru barnið úr garði út og lögðu niður milli steina tveggja og ráku yfir hellu mikla og létu flekk í munninn barninu og gengu síðan brott.

3. kafli

Maður hét Gestur. Hann bjó þar sem heitir að Tóftum. Sýrpa hét kona hans. Hún hafði fósturð Þorgerði fyrr meir þá er hún var barn. Og unni hún henni mikið og lét hana fara með sér þá er hún var gift þangað á Eyri. Var hún vel kunnandi allt það er hún skyldi gera. Hverju kykvendi var hún leiðilegri að sjá og lítið var Ásbirni um hana og þótti hún ærið nær ganga Þorgerði. Fyrir því lét hún Sýrpu brott fara og gifti hana Gesti. Átti hún lítið fé eða ekki áður, annað en það er Þorgerður lagði til hennar, en hann átti þó eigi mikið. Gestur hafði hið mesta kvonríki því að hann var mannæli mikið og veslingur.

Svo er sagt að þann sama dag er Þorgerður varð léttari sendi Sýrpa bónda sinn að vita sér um brúngras því að hún gerði mart fósturu sinni það er hún þurfti að hafa. Svo bar til þann dag að hann hljóp um grjót og haga. Þá heyrði hann barnsgrát, fer nú og snoðrar einart um hvern stein og þar til er hann finnur barnið, þrífur upp síðan og sýnist allfagurt. Hann kastar í stakkblað sitt og hleypur heim til Sýrpu slíkt sem hann getur farið og hirðir ekki um það er hann var eftir sendur.

Sýrpa spurði hví hann færi svo geystur. Hann kvaðst fundið hafa barn nýfætt "og hefi eg ekki séð jafnfagurt."

Sýrpa bað hann sýna sér. Og er hún sá þóttist hún vita hver hans ætt var. Síðan bað hún að hann tæki skinnfeld þeirra og bæri innar á stofu "og skal eg leggjast niður og láta sem við eigum barn þetta."

Hann kvað engan því mundu trúa "og er það miklu þriflegra að sjá en okkur sé líkt."

Hún bað hann þegja og eigi þora annað að segja en það er hún vill. Síðan bað hún hann fara á Eyri og biðja Þorgerði fá sér það er hún þurfti að hafa. Og hann fór þegar.

4. kafli

Gestur kom á Eyri og sagði Þorgerði að Syrpa fóstura hennar hefði barn fætt og kvað hvorki vera mat né hvíluklæði. Þorgerður undraði þetta mjög og hugði að fóstura hennar mundi svo gömul að hún mundi eigi barn mega eiga, hefir um þetta fátt orða en lætur fara slíkt er hún þurfti. Syrpa var hin hraustasta og vildi ekki að aðrar konur þjónuðu henni. Tekur hún af allan búnað af barninu þann sem á var og var sá miklu ágætari en hún þyrði að hafa. Tók hún tötra og bjó um sem herfilegast.

Það fréttist nú hvorttveggja að barn þeirra Ásbjarnar og Þorgerðar var út borið og þótti það óheyrilegt bragð svo ríkra manna og göfugra sem þau voru, svo það að Syrpa hafði barn fætt og þótti þeim mönnum það ólíkindi er vissu aldur hennar. Ásbjörn kom heim af þingi og voru honum sögð þessi tíðindi. Lét hann vel yfir og var nú gott samþykki með þeim hjónum.

Svo er sagt að þau Gestur og Syrpa ala upp barnið. Vex hann svo skjótt að varla þótti líkindi á. Svo var það barn fagurt og frítt að allir hugðu það að aldrei ættu þau Gestur það barn. Þá spurði Gestur Syrpu hvað sveinn þeirra skyldi heita. Hún kvað það maklegt að hann hétu Urðarköttur þar sem hann var í urðu fundinn. Hann óx dagvöxtum. Syrpa gerði honum söluvoðarbrækur og hettu. Hana gyrti hann í brækur niður. Krækil hafði hann í hendi og hljóp svo úti um daga. Hann var þeim þarfur í öllu því er hann mátti. Þau höfðu mikla ást á honum. Þá er hann var þrevetur var hann eigi minni en þeir að sex vetra voru gamlir. Urðarköttur rann oft til fjöru og voru fiskimenn vel til hans og hentu